

POEZIJA**Milan Dekleva***Jezikava rapsodija*

(za glas in jazz orkester)

TRINAJSTI SPEV: TESNOBNO

Nekoč pride, nekoč pride ...

Ni se težko spominjati dogodkov,
a kako bi pomnili čas?

Ali pa nepreklicanost jesenskega vetra,
ki napoveduje rezkost in mraz?

Kako, kako?

Nekoč pride, pride, pride velika ...

S čakanjem na ponovitev,
ko se isto povrne v nas povsem

spremenjeno:

pomlajeno, kadar gre za ljubljeno žensko,
postarano, ko gre za zlobo, ki nam je ušla

v svet.

Nekoč pride, nekoč pride velika, o bog,
nekoč pride velika groza ...

Ampak te groze ni mogoče opisati
in v njej ni mogoče stati kot pripovedovalec.
Ni ji mogoče dodati nič tragičnega,
ni ji možno naprtiti nič smešnega,
vsaj tako smešnega ne, da bi se valjali
v njem kot igralci v sklepnem prizoru.

Zato bodi groza zmeraj: tesnoba.
Tesnoba, ženski princip: kar tesni
med nogama,
močno, kruto, neznosno!

Kajti velika groza je neosebna groza.
Kajti velika groza je nepredmetna groza.

Mi, ki se stiskamo pod kostanji,
pod zamaški steklenic in v tresljajih marimbe,
mi smo kajpak otroci; svet je za nas
posteljica velike matere, strah je napaka
plodišča, črnična pega razvidne kotitve,
volja,
volja bi! bi! bi!,
volja biti,
volja biti tu za zmeraj in nikoli več.

Mi, ki se obešamo na pulz drugega
in na bližnji srčni utrip.
Mi, ki se učimo šteti, da bi ločili
užitek in bolečino.
Mi, ki se obešamo ...
Mi, ki se zaslanjamo z nemirom svojih otrok,
da bi se laže pretolkli v starost.
Mi, ki se zaslanjamo z mirom Boga,
da bi se laže zbgali s smrtjo.

Mi, ki smo mi le, dokler nas ne mine
volja biti tu za zmeraj in nikoli več.

ŠTIRINAJSTI SPEV: FINALE

L'Heure Bleue, ko v v zaumnem sočasju
trepetajo prepone črnih glasbenikov
v Cotton's klubu, pada Berlinski zid
z vzdihom snovi in šuštenjem duš, ki upajo,

L'Heure Bleue, ko Jorge pričenja s študijem
anglosaksonske slovnice, komaj deset rodov
za neimenovanim stvariteljem jezika,
v katerem pišem o bosanskih prežvekovalcih noči,

ko se gosti samota v zadnji Pregljevi risbi,
ko neki živ fosil devetstomilijontič čuti
ščemečo moč naraščajoče Lune,
L'Heure Bleue, ko po lesketajoči travi,
ki ne obstaja v tej pesmi,
a govorim prav o njej, s smehom stopa
hči v klavni spomin neke moje bivše oblike,

ko se med njene korake vpleta spoznanje
mojstra Dogena: "To, kar imenujemo volja
za iskanjem Zakona, je le srce, ki motri
krhkost stvari," in se s tem, za Einsteinom,
ponavlja teorija relativnosti kot kozmična
religioznost,

L'Heure Bleue, ko je odkrit zadnji
položaj Svetega v orgastičnem porivku,
hudomušno preimenovan v boga Asskalo,
L'Heure Bleue, ko sem iz sebe zaradi tebe,

ko se želja, da bi crknila bolečina, vrtinči
prek bambusnega jezička Rahsaana Rolanda Kirka
kar je kajpak v skladu z doktrino sicer že pokojnega
dadaizma,
L'Heure Bleue, ko gledam mamu tik pred smrtjo

izvotljeno in lahko, ker ji je usojeno
postati ptica,

L'Heure Bleue, ko pada amen na kamen
in se zarotitve vračajo k Zaratustri,
ko swingajo angelci skoz omamno noč nepreklicnega
Konca,
ko se, samo hip zatem,
na novo skomponirana
bakterija privaja temotnemu zavetju gline,
ko kratka zgodovina časa piše
Stephena Hawkinga in se Heidegger
odvrča od nacizma h gozdni poti,

ko se izvotljena in lahka mama
spreminja v penico v trstju v pesmi
Devetkrat hvala za Vieiro da Silvo Renéja Chara,

L'Heure Bleue,
ko hkratje vsehnosti znova prestopa v
presunljivost Nastanka in smisel ponikuje
v blebetanje Patatajcev,
ko trobentači vseh big bandov prijemajo visoki c,
ko Charles Mingus postaja cesar Ming,

L'Heure Bleue, ko L'Heure Bleue izzveneva v katatonijo
L'Heure Bleue.